

॥ અથ ॥

શ્રી સત્ય ઉપદેશ.

અલ્પદામજી ગરૂ દામોદરદાસજી,
સુ. કોલવડા તા. વીંજાપુર.

કીંમત રૂ. ૦-૪-૦

શ્રી જૈન વિદ્યાવિજય પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં શા. યુનીવાર્સ
અમદાવાદમાં છાપ્યા—અમદાવાદ.

ગુજરાત વિદ્યાર્પિઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાત કોર્પોરાશન ડિવાન]

અનુવ્રામાંક ૭૩૬૮- લગ્નિક

પુસ્તકનું નામ ૨૫૮૫ ૭૫૬૨૧

વિભાગ ૮૧-૧૪

॥ श्री सद्गुरुनी द्यासे' लीजतेहु ॥

॥ श्री गुरु चरण नमः ॥

अथ श्री

सत्य उपदेश.

—❧—

रथी तथा छपावी प्रसिद्ध करनार,
अलुहास गुरु हाभोहरहाससाहेबज.

मु. डोलवडा—(ताडुंडे पीणपुर,)

—❧—

आ ग्रंथ धर्माधी' जनोने अति उपयोगी छे.

रीयीरोडना पुल नीये आवेला श्रीजिन विद्याविजय
प्रेसमां शा. सुनीवाल अभयभाटये छाप्पो. अभदावाह.

आवृत्ति १ ली.—अत ५००.

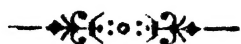
—❧—

संवत् १९७४.—सने १९१८.

—❧—
डीभत ८-३-७.

પ્રસ્તાવના.

મારા વહાલા પ્રેમી સદગ્રહસ્થો, હરીજનો અને આર્યમંધુઓ હું એ કર જોડી ગુરૂકૃપાથી એ ખોલ કહેવા માગુ છું, તે આપ કૃપા કરી વાંચવા તસ્દી લેશો.

જગતકર્તાએ આ મનુષ્યજન્મ ઉત્તમમાં ઉત્તમ અને સર્વમાં શ્રેષ્ઠ આપ્યો છે તો આત્મા મનુષ્યથી અવતારમાં આવી આપણે દેહ કરતાનું કાંઈ પણ સ્મરણ ના કર્યું તો લક્ષ્યોરાશીમાં ફરી ફરી મહાન્ સંકટ દુઃખો ભોગવવા પડે તે ઠીક નહીં અને લક્ષ્યોરાશી એટલે વારંવાર ગર્ભવાસમાં જવું આવવું થાય, અને મરવું જનમવું થાય, તેનું નામ લક્ષ્યોરાશી છે. વળી ધારો કે ગર્ભવાસમાં કે નર્કવાસમાં કીચીત્ માત્ર ફેર છે નહીં. એજ તમે નીચે માનો તો લક્ષ્યોરાશીમાંથી છુટવા માટે કાંઈ સાર્યું કરવું. કેવું કે વેદના વચનો, અગર શાસ્ત્રના વચનો, અગર માહાત્માના વચનોને ગ્રહણ કરી તેને શીખવા-અને ધણાખરા લોકો એમ કહે છે કે-સંત માહાત્માનું સેવન કર્યા સીવાય પોતાની મેળે જ્ઞાન મેળવવું હોય તો મેળવી શકાય છે, પણ એવું ખોલવું તદ્દન વ્રથા છે. કારણ કે જેમ એક હાથે તાલી પડતી નથી તેમજ એકલા રહેવાથી પોતાની ભુત્ર નીકળતી નથી તો જ્ઞાન મેળવવું તે તો ફરી રીતે મેળવી શકાય અને સંત માહાત્માનું સેવન કર્યા સીવાય જ્ઞાન ફરી રીતે થાય. માટે પ્રથમ સંત

માહાત્માનું સેવન કરી જ્ઞાન મેળવવાની ખાસ જરૂર છે. માટે સંતમાહાત્મા જોડે સત સંગ કરવો. સતસંગ એટલે જે માણસ સદ્ગતિને જાણે છે તેનો સંગ કરવો. એટલે તેની મહોખત અગર સોખત કરવી એટલે તે સારી ગતિને પામે છે. જેમ એક વાસણુમાં પાણી ભરી તેની અંદર ઝીણી રજ નાખીએ અને જ્યાં પવન ચાલતો હોય ત્યાં જઈ મુકીએ તો તે પવનના જેરથી તે રજ નીચે ખેસી પાણી નીરમળ થાય છે. અને રેતી નીચે ખેસી જાય છે, તેમજ પવન માફક હરી ગુરૂ સંત છે. તો તેની લહેરૂપી જ્ઞાન છે અને તે જ્ઞાનરૂપી લહેરવાયુ વાવાથી માટીરૂપે અજ્ઞાન નીચે ખેસી જાય છે. વાસણુરૂપી દેહાદિક પાત્ર છે-તો જ્ઞાનરૂપી પાણી તે પાત્રમાં ઠરે છે. એ જ્ઞાન થવાથી કામ, ક્રોધ, શોક, લોભ, મોહ, ભય, આશા, તૃષ્ણા, સંકલ્પ, વીકલ્પ, હું, મારું એવા આ-વરણુ વીષય એ સર્વે નાશવાનુ થાય છે. અને સારાં લક્ષણો પ્રાપ્ત થાય છે. સારાં લક્ષણો એટલે દયા, ધર્મ, સત્ય, જ્ઞાન, સીલ, સંતોષ, સેવા, વીવેક, વિચાર, વૈરાગ્ય અને સંતની સેવા અગર ક્ષાઈ આત્માને દુઃખ નહીં દેવું તે સર્વને જ્ઞાનીજન બરાબર માને છે-અને રાગ દ્વેષથી રહીત થએલો માણસ જ્ઞાની કહેવાય છે. વળી જ્ઞાની સંતોએ અગર હરીજનોએ જૈન ધર્મના જેવી દયા ધારણુ કરવી અને બીજા પંથના જેવી ટેક રાખવી. કબીર સાહેબના જેવું મોક્ષ જ્ઞાન સમજવું. વૈષ્ણવના જેવું સત્ય રાખવું, એ જ્ઞાની પુરૂષને સમજવા યોગ્ય છે. વળી પંચીકરણુમાં જીવણુરામ માહાત્મા લખે છે કે-જ્યાં સુધી આત્માનું જ્ઞાન સંપાદન કર્યું નથી ત્યાં સુધી મોક્ષ ગતી થતી નથી. તો આત્માનું જ્ઞાન સં-

પાદાન કર્યા સિવાય મોક્ષનો મારગ છેલો છે, કારણ કે જ્ઞાન થવાથી પાપકર્મરૂપી કાષ્ટને બાળી બરમ કરી મુકે છે. તો જ્ઞાન મેળવવું તેમાં હરીજનોની ખાસ જરૂર છે. જેમ ધણા કાળનું અંધારૂં હોય અને તેમાં એક મસાલ લઈ જઈએ તો એ અંધારૂં એમ કહી શકતું નથી કે હું ધણા કાળનું છું તે નહિ જાણી પણ ફક્ત પ્રકાશરૂપી મસાલ જોઈને તે તરતજ નાશવાન થઈ જાય છે અને પછી અંધારૂં છે એમ કહેવાતું નથી. તેમ અંધારારૂપી અજ્ઞાન છે અને જ્ઞાનરૂપી મસાલ છે, તેજ જ્ઞાનનો પ્રકાશ થવાથી અંધારારૂપી અજ્ઞાન નાશમાન થાય છે—તો તે જ્ઞાન થવાથી અજ્ઞાન પાછું રહેલા ઠેકાણે આવવા માટે ઇચ્છા રાખતું નથી. અને જો આવવાની ઇચ્છા રાખે છે તો મસાલરૂપી જ્ઞાનના પ્રકાસથી તે બળીને મરણ પામે છે.

શિષ્ય કહે ગુરુ એટલે શું ! કંડી બાધનાર દેહને ગુરુ સમજવા કે કાને ગુરુ કહેવાય તે આપ કૃપા કરી કહો.

ગુરુ કહે -ગુ=નામ અંધારૂં છે. અને રૂ નામ પ્રકાસ છે તો તેમાં કમીર સાહેબનું કહેવું થાય છે કે જ્ઞાન ગુરુ શબ્દહી ચેત્તા માટે જ્ઞાનરૂપી ગુરુ છે અને શબ્દરૂપી ચેત્તા છે. વળી જકત કર્તાનો આ મનુષ્ય દેવના અવતારમાં આવી અમુલ્ય લાવ લેવા ચુકવું નહિ. અમુલ્ય લાવ કહેતાં ભગતી છે અને જકતકર્તાનું સમરણ છે અને પોતાના દેહમાં કંઈ પ્રકારની ભુલ વિકાર હોય તેને દૂર કરી નિરવિકારી થવું જોઈએ. વળી આ માનુષ જન્મમાં ભગતી ન કરીએ તો લક્ષ ચોરાસીમાં ફરી મહાન દુઃખો ભોગવવા પડે છે તે આપણુ પ્રતક્ષ જોઈએ છીએ. જેવા કે બેલ,

પાડા, ઉંટ, ગધેડા, ઘોડા એવા અનેક જાતીના જનાવરોના ઉપર
ભાર ભરી સદા ચલાવીએ છીએ તો તે બિચારા ચાલતા ચાલતા
ચાકી થાય છે અને ચલાવનાર માણસ તેને માર મારે છે તો તે
બિચારા એમ કહી શકતા નથી કે અમને શું કરવા મારો છો.
તે પશુઓને ખાવા આપે તો ખાય, પાણી આપે તો પીએ. એ
બિચારા પરસ્વાધીન રહી અનેક પ્રકારના દુઃખો ભોગવે છે તેનું
મુખ્ય કારણ એ છે કે એમને મનુષ્યજન્મ મળેલો છતાં બક્તિ
અગર હરી સ્મરણ નહીં કર્યું તો આવા દુઃખો ભોગવે છે. તો
આ મનુષ્યજન્મમાં જો આપણુ લુલ્યા તો આપણુને પણ એ-
વાજ હવાલ થવાના. સતગુરુ દેવકી જય જય જય.

શ્રી સત્ય ઉપદેશ.

પદ ૧.

મુજને મળીયું છે નાણું સંત નામનુરે (૨) ટેક.
મોટા વેપારી મુજને મળીયા, નાણુ આપતા સંસય ટળીયા,
કેવળ નાણું છે આ મારા કામનુરે. મુજ૦
પ્રેમપાન પરમાણુ આપ્યું, ચોરાસીનું બંધન કાપ્યું;
દરસન કરાયુ ગુરૂના ધામનુરે. મુજ૦
સાધુપણુ તો કોને કહે છે, વીષયાશ્રવથી ન્યારો રહે છે;
મુકી દે છે હું મારૂં અપમાનનુરે. મુજ૦
દારૂં મંસથી ન્યારો રહીને, સત નામને સાધી દધને;
રૂદેમાં રટણુ કરે શ્રી રામનુરે. મુજ૦
સાહેબ દામોદર નાણું આપ્યું, દુખડું મારૂં સરવે કાપ્યું;
અલુદાસને નાણું આપ્યું નામનુરે. મુજ૦

સાખીઓ.

આતમ સખમે એક હે, ધરક રંગ અનેક;
ખોખે એસે ખુબ હે, પણ આતમ સખમે એક.
શોધન રાખો શરીરમાં, ઇશ્વર મળશે એમ;
સેવા કરીએ સંતની, નીત રાખીએ નેમ.
અંતર ચોખું આપણું, કરતાર નામ લે કેમ;

ભક્તિ કરીએ ભાવથી, પૂરો રાખી પ્રેમ.
 મનથી જાણી મહાત્મા, રાખ્દ ઉચારો સત;
 એકનંતર જાણી આત્મા, મુકા મનના મત.
 ખોજના કરીને ખોળવો, ઇશ્વર પુરણ એક;
 આશા પુરણ કરે આપડી, તે તો નભાવે ટેક.
 નહી હમ સાધુ નહી મંન્યાસી, નહી ભર્મ નહી ભગતાન;
 અલક નામસે લે અમારી, હમતો આસક મસ્તાન.
 વિમુખથી છોડે વસો, કરીએ નહી કહેત;
 રૂદીઆ માંહી રાખવું, હરીજન ઉપર હેત.
 ખીન આધાર એક વૃક્ષ હએ, નહી મુળ કે ખીજ;
 જ્ઞાનીજનં જતાઇએ, તમ ગુરુ હમ સીસ.
 ચાર પોહોર ધરમાં રહે, ચાર પહોર ફરે શેહેર;
 ચાર પહોર જાતે રહે, શીર આવે ઘેર.
 દેખતાસે દૂર રહે, અંધા સામી આય;
 અંધાસે આનંદ રહે, ખોત ખુજ હો જાય.

ચોપાઇ.

સંસારમાં એક પુરુષ શેઠ, પાંચ પટાવત કરે તેની વેઠ;
 પાંચ પટાવતની પચીસ નાર, એ પુરુષ માંચ આપે તાર.
 એમાં પાંચ નારીના ફેરવ્યા ફરે, અને તેના કલ્યા પ્રમાણે કરે;
 એ પુરુષ નરકમાં જાય, ચોરાસી માથે નીચે થાય.
 એના ફેરવ્યા નવ જો ફરે, એ પુરુષ ભવસાગર તરે;
 ઓળખી એને આપે ગાય, સંત જ્ઞાની તેતો ફરેહ ગાય;
 જે તપ કાયાતણી યાસ, કરજોડી કહે છે અશ્વુદાસ.

ચોપાઇ.

એકડા લે સાહેબનુ નામ, રોમ રોમ રહ્યો છે રાગ;
 બગડા બો એને જાણ, સત નામકી કર આલખાણ.
 તગડા તર વેણીને તીર, સતગુર સાહેબ એકા વીર;
 ચોગડા ચારે ગુણ રહ્યાં, આ તન ખો કરો મારા બાપ.
 પાંચડા પાંચ તત્વકો દેહ, રાત દીવસ વરસે છે મેહ;
 છગડા ખટ ચક્રકી સેવ, એના જુદા જુદા છે દેવ.
 સાતડા સાત સમુદર સાહી, પાંચ ખારા બે મીઠા રહ્યાં;
 આઠડા એકવીસ ભ્રમાડ બાળ, નવસે નવાણુ નદીયો નાળ.
 નવડા નવ ભગતીકા અંગ, ગ્યાન દ્રષ્ટીસેં કરલો સંગ;
 દસડા દસ દુવારે જાય, જોતી નીરંજન ત્યાં જણાય.
 દસ દુવારા ઉપર જાય, મકર તાર દોરી પકડાય;
 દોરી પકડાતાં સત લોક વાસ, કરજોડી કહે છે અસ્લુદાસ.

ભજન.

ભજ તુહી ભજ તુહી ભજ તુહી બાઈ,
 તુહીને ભજ્યા વિના પ્રયા હ્રષ્ટ કમાઈ. ભજ તુહી. ટેક.
 તન માલ જોગન સુત તેરો, વામે રહ્યો મરાઈ;
 એ ધન તેરે કામ ન આવે, માટે તુહી મુખ લેવાઈ. ભજ.
 મેવા સેવા જોતહી મીઠો, તુહી નામને બનાઈ;
 જન્મ નતો જળ દુષ દીઓતો, ઉનકો ગયો ભુલાઈ. ભજ.
 જઠરા અગનીકે તાપમેસે દેહકો લીઓ બચાઈ;
 એ ધણીકો ગુણ કયુ ભુલે, ભુલે કોઈ મુરખાઈ. ભજ.
 સંસારમા આયો ત્યારે જ્ઞાન નહોતી, અનાજ નહીરે ખંવાઈ;

દાંત ખીના મેં ચાવુ કેસો, તમ સાહેબને દુધ બનાધ. બજ.
 સાહેબ તેરો ગુણ કયા ગાવું, બોત ચીજ તેને બનાધ;
 માનુષદેહ બનાયો મોટો, જહાં વહાં ચક્ષા જાધ. બજ.
 બળદ પાડા જાંટ ઘોડા, બાર બોત બરાધ;
 બાર બરે ઉપર માર પડે, પણ મુખ ન બોલે અરાધ. બજ.
 તુહી ન બજે સો અવતાર આવે, ચોરાસી પડે આતમાધ;
 એ આતમાને બહુ દુખ આવે, માટે તુહી બજાવે ભાધ. બજ.
 આ બજનનો ગુણ લઇ ગાવે, મોક્ષ મતી તે જાધ;
 અસ્તુદાસ તુહી તારથી કેહે, સતકો લીઓ ઓળખાધ. બજ.

ભજન.

ચેલી કહેતાં દેહ અને ચેલો કહેતાં આતમાનો સંવાદ.
 ચેલો પુછે ચેલી તારો કાણુ થાશે બેલીરે. ટક.
 જુદું મનમાં જણી, હરી નામ લેને આણી;
 માયામાં રહી તુ બેલીરે. ચેલો.
 સતગુર સાચો સેવો, લેના ચરણોમાં ચીત દેવો;
 ચેલી જ્ઞાન વિના રહી ઘેરુરે. ચેલો.
 ભજનમાં સીદ જુલે, તારી દેહ બધી આ કુલે;
 તુ બાંધ સતની સેલીરે. ચેલો.
 ધન કે છે મારૂં. પણ કયાં એ છે તારૂં;
 માટે ભજન કરીલે વેહેલીરે. ચેલો.
 ભજન કર તુ બારી, તો વખતો આવશે સારી;
 તુ બાંધ હરખની હેલીરે. ચેલો.
 સંત સમાગમ થાશે, તારાં સર્વ દુઃખો જશે;

હરી છે ધનની થેલીરે.

ચેલો.

હૃદય ચોખ્ખુ તુ રાખે, તારા વીશ્વઆવરણુ દે નાખે;

તુ ભગતીમાં રહે ખેલીરે.

ચેલો.

અસ્લુદાસ ભજન બેલી, સત નામ સમરણે પહેલી;

ગુરુ થોશે તારા ખેલીરે.

ચેલો.

ભજન.

શબ્દના આધ્યારે હરી ગુરુ સંત રહ્યારે જ,

ટેક.

રહ્યા રહ્યા આગનાના અધિ શબ્દ;

ભગતીના ભાવેરે હરી ગુરુ આવી મળેરે જ,

મળશે મળશે પ્રેમ ભાવથી આંધ.

શબ્દના.

કીડીના સંચેરેરે, વાલા સંતે વાટો પાડીરે જ;

પાડી પાડી આ આરે ને પેલે પાર.

શબ્દના.

મોહ માયાને મુકીરે, તંતુ જેવા જન યાઓરે જ,

મુકો મુકો માન ને અપમાન.

શબ્દના.

જળના જનાવરેરે જળ સાથે મળી રહેરે જ,

તેવી તેવી પ્રીતીથી મળે ભગવાન.

શબ્દના.

પ્રીતીથી ભગવાનતુ રે સાચા મનથી સમરણુ કરારે જ,

કરો કરો મન તનડાની માંધ.

શબ્દના.

હયા અને ધર્મ સત જ્ઞાન સાચુ સમજેરે જ,

સમજે સમજે સારા સંતોની પાસ.

શબ્દના.

સતસાહેબના શિષ્યરે અસ્લુદાસ ખોલીયારે જ,

હોળે હોળે અમરપુરમાં વાસ.

શબ્દના.

ધોળ—ફતારામનું.

સાધન જ્ઞાન પ્રકાસનું સાધો, લાલ અમુલક સેજમાં લાધો;
 એક હરીનું જ્યારે નામ આરાધોતો ફાંસી કંટે ભવફંદનીરે.
 ફાંસી કટયા વિના નવ ટળે ફેરા, ફેવો છે ડર ચોરાસી ફેરા;
 ધણીયાનગરમાં શત્રુને ઘેરાતો સરણું લઇએ સતગુરુતણુરે.
 સતગુરુ ચરણે અભેષ્ઠ પાવો, દેહમાં કાઢનો વળગે ન દાવો;
 મીત્ર કરીને જ્યારે માંય સમાવો પાવો અખંડા નંદરેને.
 પંડ બ્રહ્માંડમાં વ્યાપી રહ્યો એક, એક સ્વરૂપને ભાસે અનેક;
 અનેકથી એક એકથી અનેક તો વેદ વીવેકી વીચારીએરે.
 વેદ વીવેકી વીચારીને બુદ્ધે, દેખોતો એ વિના નહી દુબ્ધે;
 પ્રગટ જાણીને સરવમાંયુ જોતો વાલો નથી તલ વેગજોરે.
 પંડ બ્રહ્માંડમાં પોતે પ્રકાશે, એક સ્વરૂપ મેં દીઠુ આકાશે;
 દરસી આનંદ થયા ફતોદાસતો નરણે ગુરુ નીત્યાનંદથીરે.

ધોળ. ૨

જે કાઈ ભાવેથી ભકતીરે દરશે, અજ્ઞાન મટીને જ્ઞાનજ થશે;
 રૂપ ગુરુનું તે જન બનશેતો, ભવસાગર તે તરસેરે હેજી.
 જેમ ધીંગી કીટકનો સંગ, ચીત લગાવી ચડાવે છે રંગ;
 અતરથી તે રાખી ઉમંગતો સાથે લઇ તે દરસેરે હેજી.
 જેમ માતા બચ્ચાપર પ્યાર, રડવાના દે અચાને લગાર;
 માતા પીતા સતગુરુ દાતારતો, સતગુરુથી કાજ સરશેરે હેજી.
 જેમ બપૈયાને મેહ છે વાહાલો, તેવું પ્યાન સાહેબથી બલો;
 જઇ અમરાપુર મોજથી માલોતો આનંદ પામે આતમારે હેજી.
 જેમ તે નારીયો જળ તો ભરે છે, એકાએકી વાતો કરે છે;

પણ સુરતા તેની કુવામાં રહે છે તો સુરતા નહી તેની ફરશેરે હેજી.
 જેમ મદારી ખેલ મચાવે, ખડી ખડીમાં શુંરે બતાવે;
 પછી તે નર કષ્ટ ના પાવે તો તો સંસાર તે પેરી ઢગશેરે હેજી.
 બજનમાં જે કહ્યું તે કરવું, ધ્યાન બરાબર ધણીનું ધરવું;
 અલુદાસ કહે સતથી તરવું, કોઈ વીરલા જન ફરશેરે હેજી.

ધોળ. ૩

સચ્ચીદાનંદ એક આત્મા શીવ, અજ્ઞાનથી તે બન્યો છે જીવ;
 જેમ દુધમાં મહી અને ઘીવ તો આત્મા જીવજાતી એકછેરે હેજી.
 ધરમાં રહેવા વાળો ધરના હોષ, આતમ જીવ તે ન્યારો ના કોષ;
 જીવગતી કરીને લેજો નોષ, અંતર અનુભવ ઓળખારે હેજી.
 જેમ વાધ બકરાની સાથે, અચપણથી પડીયો ભરવાડના હાથે;
 ના જાણે તે પોતાની જાતે, તો ચેતન જીવગતી પેંમીયારે હેજી.
 બકરો ને વાધ નીકળે સહ ચરાવા, પહાડમાંથી સિંહ નીકળ્યો છે ફરવા;
 બકરા દેખીને તેનો ભક્ષ કરવા તો નાસવા લાગ્યા તે બકરારે હેજી.
 સિંહને બકરા દોડ્યા તે સરવે, તે દેખીની સિંહને થયો છે ગરવે;
 સિંહ થઈને કાંઈ વશ્યો છે ડરવે, તો જીમ પાડીને બોલાવાયારે હેજી.
 ઊભા રહોને જાતીના ભાષ, સિંહ થઈને કેમ નાસો કહાષ;
 કેમ તમે બકરાને સંગ રહાષતો કારણ કહો કેવું છેરે હેજી.
 સિંહ નથી અમે બકરા છૈએ, એવી મોટી વાતો ના કષએ;
 અમે અમારે પથે જઈએ તો, આપને શું કામ એહતુરે હેજી.
 સીહ મટીને તુ બકરારે કહે છે, નાનપણથી તેના સંગમાં રહેછે;
 એનું કારણ સિંહ કહે છે તો, સીહ મટીને બકરો થયોરે હેજી.
 બળવંત સીહ પરતક્ષ બતાવું, ખરી ખરી જાત તુનેરે જણવું;

તારૂ રૂપ તને પરખાવુ તો, બળવા દે બકરાને વાત નરે હેજી.
 તક્ષાવ ઉપર પ્રતીર્ષિબ જોતાં, સીંહનુ રૂપ બરાબર મોતાં;
 ખરા અજ્ઞાનની વાતો ખોતાં, તો અભીમાન હઠાવી દીધુ એહનુરે હેજી.
 સીંહને સીંહ મળ્યાની નીશાની, એક એકનીરે બ્રાન્તી ભગાણી;
 અલુદાસ હ્યો ચેતન જાણીતો આનંદ થયો ગુરૂ આશરેરે હેજી.

ધોળ.

તન મનથી કરો સાધુની સેવા, જ્ઞાન નમૃતા ને શાન્તી લેવા;
 સેવા કરીને મેળવો મેવાતો અમર લોકી થશે આતમારે હેજી.
 અમર લોકી આતમા થાશે, ચોરાસીમાં નહીં બટકાશે;
 પુરણ અમર લોકની પાસે તો, પુરણ ગતીને પામીયોરે હેજી.
 સત સંગ સર્વમાં ઉત્તમ એછે, વેદશાસ્ત્ર પોકારીને કહે છે;
 જ્ઞાનીજન કોઈ સંત સમજે છે, તો સતસંગ કરશે સંતથીરે હેજી.
 દેવતા લોક કરે સતસંગ આશા, આવવા માગેછે સંતની પાસા;
 કરવા સતસંગને જ્ઞાન પ્રકાશાતો આવવા ઇચ્છેછે આકાશથીરે હેજી.
 સતસંગની કેવી છે છાયા, જેમ વક્ષમાં ખીજ સમાયા;
 એક એકનુ રૂપ જાણાયાતો અક્ષય બુદ્ધી તે આવડેરે હેજી.
 તુચ્છ બુદ્ધી સતસંગથી ટળશે, પાપકર્મ તેનાથી બળશે;
 આતમા મોક્ષ કરવાનુ મળશે, તો આવે ચોરાસી નહીં એહનેરે હેજી
 ભાવેથી સતસંગત સેવી, પ્રીતી રાખો જલપુરાના જેવી;
 અલુદાસ કહે અંતર એવીતો આનંદ ઉપજે હૈયામાંધરે હેજી.

ભજન.

અરજી સુણો અમારી મેરે ગુરૂવા, મેર કરોને મોરારી હોજી.
 ભગતોના તે કામન કારણ વેદા આવો જાઉં વારી હોજી.

એકવાર ભગતોના કામને કારણ આવી કરો આનંદકારી મેરે
ગુરૂના અરજ સુણો.

રાણાએ જ્યારે ઝેર મોકલ્યાં, ત્યારે આપી પીધી ઝેર ઝારી હોજી;
સંકટ વખતે ધણી સહાયજ કીધી, મેર કરીરે મોરારી. મેરે ગુરૂ
પપા સસાને માટે જલદી આવો, વાટો જીવુ તુહી તારીરે હોજી;
પડછોતો વાલા એકવાર પુરો, લઈસો તારો મુને ભારીરે. મેરે ગુરૂ
પપા સસા જલદી લાવો. લાવો સંત સાથે તારીરે હોજી;
એકવાર બાનાના કામને કારણ, આવી કરોને આનંદકારી. મેરે ગુરૂ
સાહેબ મારી અરજ સ્વીકારો, અરજ સ્વીકારો સુખકારી હોજી;
કરજોડી આલુનાસ કેહેછે, લઈસો તારો મુને ભારી મેરે ગુરૂ

ભજન.

બ્રમકર નામ ભટકાયા મેરે દાતા, બ્રમકા ભેદ કામ પાચારે હોજી;
આરે કાયામાં ભર્મને ઓળખો, બ્રમ શબ્દ સમાયા હોજી.
બ્રમસ્વરૂપને બીતર ભાળો, બ્રમ સ્વરૂપસેં આયા મેરે દાતા. બ્રમ
આરે કાયામાં આતમ ઓળખો, કાણુ રાખે માંય માચારે હોજી;
કાણુ કાયાનો ગઠ ચલાવે, કાણુ ધરસેં આયા મેરે દાતા. બ્રમ
આરે કાયામાં દીપક દોતુ, વાયુ કહાસે વાચારે હોજી.
કાડીઆ ઉનકો કોન તત્વકા, અગની કહાસે આયા મેરે દાતા. બ્રમ
આરે કાયામાં અજળ દેખ્યા બીના બુદ્ધકા જાચારે હોજી;
નહી ઓ ખાતા નહી ઓ પીતા, અગમ ધરસેં આયા મેરે દાતા. બ્રમ
આરે કાયામાં વાધને બકરી, બકરીસે વાધ લગાયા હોજી;
આખર વાધ હારીને બેઠો, બકરી જાત કરાયા મેરે દાતા. બ્રમ
કર જોડી કર કર વિનંતી, ઉપદેશી ગુણુ માયા હોજી;
ગુરૂ પ્રતાપ અલ્લુદાસ બોલ્યા, સત ઉપદેશ જાતલાયા મેરે દાતા. બ્રમ

ભજન.

સોધો કાયાના સુધારા મેરે દાતા, સોધારે બાધ અમારા હોજી;
 જ્ઞાનકી અમ ગાદી બેસી, દીક્ષર્મા નહી ડરનારા હોજી;
 સતપુરુષકે આશરેસે, ચોરાસી નવ કરનારા. મેરે સંતો બાધ સોધો.
 કાળ કુતો બીતર કાપી, આનંદ મન અમારા હોજી;
 સત નામકે આશરેસે, સત લોક જમ ઠરનારા. મેરે સંતોબાધ સોધો.
 માંચલાને તો બીતર મારી, પીછે હમ મરનારા હોજી;
 કામ કુતાકુ પહાર કાઢી, ભજન સત કરનારા. મેરે સંતોબાધ સોધો.
 સતસાહેબ એક સત અમારા, કાયાગઢ ધડનારા હોજી;
 એ ઘણી મારી બેલડી તારે, પાંચ તેને પડનારા. મેરે દાતા સોધો.
 સખી જ્ઞાન તો સમઢી સાચા, પણ આતમજ્ઞાન એ આરા હોજી;
 આતમજ્ઞાન જો અંતર સોધે તરી જાઓ ભવપારા. મેરે દાતા સોધો.
 પાપંડી જગતમાં પુજે, પણ જોગકા ઘર હમે ન્યારા હોજી;
 સાચા જોગી આપણી નજરે ન આવે, જકત નહી ઓળખનારા. મેરે.
 કરજોડી કર કરે વિનંતી, જ્ઞાન ગુરુ અમારા હોજી;
 ગુરુ પ્રતાપ અદ્ભુતસંખ્યા, સતથી હમ તરનારા. મેરે દાતા સોધો.

ભજન

જ્ઞાની ક્યારે તે ગણાય, જ્યારે આતમ જ્ઞાની થાય;
 અંતરમાં સાહેબને ઓળખે, સત શબ્દ સોઢાય;
 સત સખ્દહી સોધે સખ જો, અમરાપુર તે જાય. જ્ઞાની.
 આરે કાયામાં દસ દરવાજા, દરવાજો સુરતા શીરાય;
 એ સુરતાથી કાયા સોધે, આતમ રૂપ જણાય. જ્ઞાની.
 આરે કાયામાં અષ્ટ કમળ છે, અષ્ટ કમળ ઓળખાય;

અષ્ટ કમળમાં સોધ કરે તો, આતમ રૂપ પરખાય. જ્ઞાની
 આરે કાયામાં મસાણુ લાગે, જે આવે તે હોમાય;
 કીચક પાણી કાઢી નાખે, તત્વરૂપી વસ્તુ રખાય. જ્ઞાની.
 આરે કાયામાં શબ્દને ઝોળખો, શબ્દ કયાંથી ઉપડાય;
 આરે કાયાની સોધ કરે તો, જન્મ મરણ મટી જાય. જ્ઞાની.
 કરજોડી કર કર વિનતી, સત ઉપદેશ બતલાય;
 ગુરૂ પ્રતાપ અલુદાસ બોલ્યા, જ્ઞાની જડ મનાય. જ્ઞાની.

ભજન.

ગેખી વાળુ વાગેરે માંય-ગેખી વાળુ વાગેરે માંય,
 એક સુવેને એક જાગેરે. ગેખી.
 છત્રીસ રામ માંયે થાય, માંય જોવા એક નારી જાય;
 એને તુહી નામ લગની લાગેરે. ગેખી.
 બલો અંતરમાં દેવ સમજી, કરી સ્યોને સર્વ કાઈ;
 ઝોળખે અમાગેરે ગેખી.

તારણુ દેવ એક નર ન્યારા, કાઈ જાણે સાહેબકા પ્યારા;
 જેને લગની સાહેબથી લાગેરે. ગેખી.
 દેવળમાં રૂદ્રદેવ, તમોગુણુ કરે છે સેવ;
 કાઈ તમોગુણુને તાગેરે. ગેખી.
 કહે અંતરથી અલુદાસ, જ્ઞાન સતતણો પ્રકાશ;
 કાઈ સમજી સંત જાગેરે. ગેખી.

ભજન.

અરે ગુરૂજી અલક પ્રરૂપ અવીનાશ, પુરણુ મારી પ્રીત છે;
 આવો નોધારાના આધાર, રૂડી આપની રીત છે.
 અરે ગુરૂજી સનાતનથી જીવ ફેરા બહુ ફરી;

હવે ચરણમાં આયો એહ, ઉગારો દયા કરી.
 ગુરુ દેખવા ફરે આ દાસ, બારે સામી બીત છે;
 પુરણ હથીયાર બાધુ પાંચ, જો કરો ગુરુ જીત છે.
 ગુરુ દુખીઓ આ સંસાર, સુખીઓ કોઇ ના શેઠ છે;
 વળી ભારી અગનાનની વેઠ, પાપી સાથે પેટ છે.
 ગુરુ એવો કરોરે ઉપાય, માગી વસ્તુ મળે;
 સંજીવને સરજનહાર, દલડાંના દુખ ટળે.
 ગુરુ સીલ સંતોષ વિચાર, અકલ બુદ્ધી આપળે;
 કરજોડી કહે અસ્લુદાસ, ચરણમાં રાખળે.

ગરબી.

કહારે ગયો પેલો મોરલીવાળો અમને રાસ રમાડીરે.
 વૃત્તીઓ વાળો બાધઓ વૃત્તીઓ વાળો જ્ઞાનથી વૃત્તીઓ વાળોરે;
 સત અંતરથી મંતોને સેવો, દેહથી હું શબ્દ ટાળોરે. બાધઓ.
 મનુષ્યજન્મ ફરી નહી મળશે, નિરણ્ય કરીને હરી નામોરે. બાધ.
 મનના વિકાર તમે કાઢીને મુકો, દેહના અભિમાન ટાળોરે. બા.
 ભ્રાંતી આવરણને નાખો બાળી બાધઓ આતમને બાળોરે. બા.
 અસ્લુદાસ સત ગુરુને મળીયા, જોલ દીઓ ભર્મનો તાળોરે. બા.

ગરબી—રાગ ઉપરનો.

હજી સમજણ ના આવીરે, મુરખાને હજી સમજણ ના આવીરે;
 દોડમદોડા કરે છે આ દેહથી, અજ્ઞાનમાં રહ્યો અથડાધરે. મુ.
 વિશ્નુ મંદીરમાં રામાયણ વંચાય ત્યારે તે વખત જાયછે ઉઘાધરે. મુ.
 પરમારથથી ઉભો રેછે, પાછો તેથી પાપમાં ગયોછે પુરાધરે. મુ.
 ધનના માટે ફરેછે દોડતો, માયામાં રહ્યો તુ મરાધરે. મુ.
 અસ્લુદાસ સતગુરુને સેવો, ભજન કરીલે બાધરે. મુ.

ગરબી—રાગ ઉપરનો.

આવો આવો ભાષ્યો કાષ ગુરૂ ધરમાં આવોરે;

હયા ધર્મના ઘોડા આ દેહમાં જુદીથી ખેરી જાયોરે. ભાષ.
સતસંગત વિના કાષ નહી સંધરે, દહ રાખી જ્ઞાનપર ધાવોરે. ભા.
અરે ગુરૂ ક્યાં વિના જ્ઞાન નહી આવે, પુરૂ ગુરૂ પાસે જ્ઞાન પાવોરે. મા.
દેવતા લોકોને ગુરૂછે દેહના, કાષ પંડીતથી પુજાવોરે. ભા.
અલ્પદાસ સતગુરૂની સેવના, લેહે કાષ ગુરૂની લગાવોરે. ભા.

ગરબી—રાગ ઉપરનો.

આયા આયા આયા ભાષ્યો શું કરવા અહીં આયારે,
માલીકે લજ્જન કરવાને મોકલ્યા, ગુરૂ નહી ગોવિંદના ગાયારે. ભા.
આવું કરવા તમને મોકલ્યા નથી અહીંયાં,
તમે લોભ માયામાં લપટાયારે. ભાષ્યો.

કાલ આપ્યો તો ગર્જમાં કેવો, પેલા કાલના શબ્દ જુલાયારે. ભાષ.
સાર્થક થયું નહીં આ શરીરનું, માટે મુડીમાંના મુલમાં ગમાયારે. ભા.
સત સંગત કાષ કરી નહી સંતની, તેથી ભુંડાધમાં તમે જરમાયારે.
અલ્પદાસ સત ઓળખો આતમ, સતગુરૂ શબ્દ મુણાયારે. ભા.

ગરબી.

બોલમાં બોલમાં બોલમાંરે રાધા કૃષ્ણ વિના

બીજું બોલમાં—એ રાગ.

ચાલજો ચાલજો ચાલજોરે ભાષ્યો આપણે લજ્જનમાં ચાલજો,
સત સંગત ન્યાં થતો હોય સંતનો, મનને સ્થીર કરીને માલજોરે. ભા.
સંત મહાત્માના મુખાવિદના શબ્દ, ઝીલાય એટલા ઝાલજોરે. ભા.
જગદીશ્વરને બરાબર જાણી, સતના શબ્દ સંભાળજોરે. ભા.

ચડને પકડી સ્થીર થઇને, વૃત્તીઓ તમારી વાળજોરે. બા.
 પંથાપંથીનાં મુકી દેખ પુછડાં, બધા કુડ કપટને બાળજોરે. બા.
 અસ્તુદાસ બોધ ઉત્તમ આપે, પ્રેમ કરી શબ્દ તમે પાળજોરે. બા.

ગરબી—રાગ ઉપરનો.

સમજ સમજ નર શેઠીયારે, તુતો સમજ સમજ નર શેઠીયા;
 સતનામ તુ સમજે શેનો, વળગ્યો તુ માયાના વેઠીયારે. તુતો.
 મસ માયાર્મા ફરેછે મસ્તાનો, પુરણુ બરાછે પેટીયારે. તુતો.
 આખા સંસારનું ધન લીધુ હરવા, મુક્યા નોકરને નેઠીયારે. તુતો.
 શેઠપણું તુ મુકી દે શરીરથી, બનીજ ગુફના બેઠીયારે. તુતો.
 અસ્તુદાસ સત સમજણુ આપે, કોઇ સંઘાત કરીલે ઠેઠીયારે. તુતો.

ગરબી—રાગ ઉપરનો.

વાળને વાળને વાળનેરે, તારા માંઘલા ચોરને વાળને;
 કામ ક્રોધ શોક લોભ મોહ તારા કુતરા,
 તારી તુચ્છ બુદ્ધીને ટાળનેરે. તારા.
 તીલક તલવાર બાનુ કર અરસી, તારા જ્ઞાનની ગોળીઓ ગાળનેરે. તા.
 દુશ્મન ઉભાછે સામા આ દેહમાં, ઉભાછે સામા બાળનેરે. તારા.
 ચેતી ન ચાલે એ દુષ્ટ ચોરથી, ખેચી જશે એના બાળનેરે. તારા.
 અસ્તુદાસ એ ચોરથી અળગા, તારૂં શરીર ચોરથી સંભાળનેરે. તારા.

ગરબી—રાગ ઉપરનો.

બસીયા બમીયા બસીયારે, તુતો અજ્ઞાનના શબ્દ બસીયા;
 બહુ ઉચાર અજ્ઞાનના આવે, તારા હૃદયમાં તે વસીયારે. તુતો.
 ભગત ભજન ન્યાં કરતા હોય ભગવાનનું,
 તુતો હાહા કરીને હસીયારે. તુતો.

બધા કલ્પીયુગના બોલ તુ બોલતો, તુતો રૂપ રાગના છે રસીયારે. તુ-
બધા જ્ઞાનના હથીયાર બાધી, કમર આવરણથી કસીયારે. તુતો-

કુંડલીઓ.

સાહેબ સર્વ જગો છ તે વીધે.

સખ જગો સંસાર હએ, સખ હએ આતમ રૂપ;
જ્ઞાની ધ્યાની પંડીતા, સખ સાહેબકો સ્વરૂપ.
સખ સાહેબકો સ્વરૂપ, મનસે જાણે બુજે;
એક જાણે સખ આપ, પીડ બધાંહી સુજે.
કહેસો અલ્લુદાસ, જલ થત સાહ્ય કુપ,
સમરણ કર સત નામ, સાહેબ હએ આતમસરૂપ.

કુંડલીઓ—મુરખને મદ વિશે.

ગોચાં ખાય ગમાર, મુરખો માયા બાળી;
પેહેરે આભુષણ અંગ, મુખકું દર્પણ ન્યાળી.
મુખકું દર્પણ ન્યાળો, પાછો મુછો મયડે;
અજ્ઞાનમાં બન્યો અંધ, ભુંડાશનો સારજ બયડે.
કહેસો અલ્લુદાસ, મુરખને નહી મન પાળી;
અકલ બીન બન્યો અંધ, મુરખો માયા બાળી.

કુંડલીઓ—મન કેવું તે.

કૌવા જેસા મન ખસે, ઉડત શીરત આકાશા;
સમજાતું સમજે નહી, શીરત વીષયમેં વાસા.
શીરત વીષયમેં વાસા, જેસા પતંગ શીરતા;
આવે નહી એ હાથ, નહીં કધુ કાળશે ડરતા.
કહેસો અલ્લુદાસ, રખો જ્ઞાનમેં વાસા;
મન સમજાવ દીલમાંય, ઉડત મત શીર આકાશા.

કુંડલીઆ.

સત દેશી સત લોકકે, ઇસ દેશકે નાંય;
 ઇસ દેશમેં આ રહે, શરીર સંતકી માંય.
 શરીર સંતકી માંય, સાહેબ બજે સદાઇ;
 ગુણ સાહેબકે ગાય, બજન કરે હમ બાઇ;
 કહેસો અલ્લુદાસ, માલીક હએ મનમાંય,
 સત દેશી સત લોકકે, ઇસ દેસકે નાંય.

કુંડલીઆ.

ઇસ જગતકે ખીયમેં, માનુષ્ય નાહી કાય;
 આચરણ હોય માનુશકે, સોતો માનુસ હો.
 સોતો માનુસ હોય, જ્ઞાનદષ્ટીસે ગોતે;
 દયા રખે દીલમાંય, નિદ્રા આવે નહી સોતે.
 કહે સો અલ્લુદાસ, જગતમાં આપે બેઠે;
 ખરા બન્યા સગ ખર, માનુસ નાહી કાઇ.

ધોળ.

ભગત મારા બાવે બજે ભગવાનરે,	
સત અંતરથી કેવળ મેળવો જાનરે;	ભગત—ટેક.
પાંચ તત્વનો દેહ બન્યો છે એ પ્યારારે,	
એ સર્વથી ચેતન રહ્યો છે ન્યારારે.	ભગત મારા●
નવસોહંગથી દસમા સોહંગ દ્વારે,	
મોક્ષ આતમ ચતાં ન લાગે વારરે	ભગત મારા●
દસ કાળથી ન્યારો રહીને બેલેરે,	
તેની સતગુરૂ આવીને પડસે બેલેરે.	ભગત મારા●

ખટ ચક્રના શ્વાસોશ્વાસને જાણોરે,
 આતમ સ્થુલમાં ક્યાંછે તે પેછાણોરે. ભગત મારા•
 શ્વાસહુ શ્વાસ ક્યાંથી ઉઠે ક્યાં જાયરે;
 તે શ્વાસાઓ કોણુ ધરમાં સમાયરે. ભગત મારા•
 ખત્રીસ લક્ષણુ શરીરમાં જળવંતારે,
 જાણે કોઈ સંત જ્ઞાની ગુણવંતારે. ભગત મારા•
 પાંચ શરીરથી છઠુ જાણે શરીરરે,
 અલ્પુદાસ સત કહેરે કબીરરે. ભગત મારા•

ધોળ.

મુરખા મનને શું મનાવું, આવે પ્રતીત નહીં એને જોને;
 શબ્દ રૂડા સંત સમજાવે, કેવા સંતો કેને જોને.
 અજ્ઞાનમાં તું અંધ બનીને, બઢવા બધો બોલે જોને;
 સાર શબ્દની વાત ન સમજે, કર ન તનથી તોલ જોને.
 વેદ શાસ્ત્રના સાથે વચનો, ઉત્તમ સંતો આપે જોને;
 આનનાતો શબ્દ ગણાવી, કર્મ પાપો કાપે જોને.
 સંતોના તે આવા શબ્દે, અણુ સમજણુ ન આવે જોને;
 મુઠ જોવો બન્યો તુ માનુષ, સંત તને સમજાવે જોને.
 મન તન ધનથી જ્ઞાન કરીને, રૂઢીયા સાહેબ રાખ જોને;
 અલ્પુદાસ ગુરૂ સત મન મલીયા, પ્રેમરસ માંયલો આખ જોને.

રેખતા--અલ્પુદાસના.

સમજકર સમજકર સત નામકી, સત નામકુ રટતે રેના;
 તન મન ધન ગુરૂકુ અર્પણકર, કુણુદી કાળશે દુર વહેના.
 કાળ દંડા શીરપર દે રહાહે, ઇસમે સત નામસે લાલ લેના;
 કહે અલ્પુદાસ સત નામસે તરના, શ્વાસહુ શ્વાસ સત નામ કેહેના.

રેખતા

ધ્યાન કરે ધ્યાન કરે જ્ઞાનકા ધ્યાન કરે,
 સમજ પકડ મનસાયાજી એક દેહ પાયા;
 કષ્ટ હાથ ન આયા, એક મનસે છોડ તુ માયાજી.
 નહી સમરણ કરતાં, નહી કાલશે ડરતા;
 શીર વાયુ કાળકા વાયાજી.
 કહે અલ્લુદાસ સત પુરુષ સંસારો તો સત શબ્દ ગુણ ગાયાજી.

રેખતા.

કાંઈ સત બોલો કાંઈ સત બોલો, સત સત કેનેસે પાપ દુર રેહેવે;
 સત સત કેનેસે અજ્ઞાન હડતહૈ, સત સતકે નામસે સંત સેવે.
 સત સત કેને પ્રકાશ હોવતહે, સત સતસે દયા ધર્મ દેવે;
 કહે અલ્લુદાસ સત સત બોલો, મોક્ષ મારગ સત સત મેવે.

રેખતા

સંત જગતમે પોકાર કરે, મુરખા જગતનહી માન તાજ;
 આપડી આપકુ બાતકુ ખેંચતા, અપના મતહી તાન તાજ.
 જલતા દવસે આપ નીકાલે તોય નહી હોતા જ્ઞાન તાજ;
 કહે અલ્લુદાસ જસકુ લગીહયો લાત, જસકુ લગીહયે આતો જનતાજ.

રેખતા.

મન પકડ નર મન પકડ નર મન પકડે ખીન મોક્ષ નાહી,
 જ્યાં સુધી મન તેરા શીરત ચકરપર ત્યાં સુધી તેરી બ્રાતી બાઈ.
 જ્યાં સુધી મનકુ સ્થીર નાહી, તો તીર્થ વ્રત બટકતા જાંઘ,
 કહે અલ્લુદાસ જસકો પીછાન આતમ હિસ ખીન કષ્ટ નાહી.

રેખતા.

યાદ કર યાદ કર ગુરુકુ યાદ કર સમજ પકડ મન સાંત કાજ,
 ગુરુકે ધરમેહી જ્ઞાન અપારહે નહી કહ્યુ માન અપમાનકાજ.
 નહી કહ્યુ જાત બરનકા કામ હએ નહી કહ્યુ બડા ન નાન કાજ,
 કહે અલ્લુદાસ જીરુકો ગુરુદએ પાસ નહી ચહીએ માન કે પાનકાજ.

રેખતા.

ખીયારકર ખીયારકર મનમેં ખીયાર કર કાલ શીરપર તેરે આયગાજ,
 આયગા તેરેકો પકડ જાય પ્રાણી જીવ ભુનકર તેરેકો ખાયગાજ.
 ઠીક ખીયારકર કાલ ઠાકોરકા જમ પકડકે જાયગાજ,
 કહે અલ્લુદાસ સમરણ કર સાહેબ તો આખર સાહેબ બચાયગાજ.

રેખતા.

ગુરુકર ગુરુકર અજ્ઞાની ગુરુકર બોનહી નીદમેં સોતાહૈ,
 ગુરુકી જાત સમજતા નહી મુરખ ખરા અવતાર તુ ખોતાહૈ.
 બોતહી દીનસે બુલ્યાહૈ માનુષ પીછે સીર પટકર રોતાહૈ,
 કહે અલ્લુદાસ સમરણ કર સાહેબ કાષ્ઠ ગુરુજ્ઞાનપર મોહોતાહૈ.

ભજન-રાત્રખાણુ વાગ્યાં હોય તે જાણે-એ રાગ.

માયા જુડી તું માણેરે મુરખા માયા જુડી તું માણે
 તું જગદીસ નવ જાણેરે. મુરખા. ટેક.

લોભ લાલચમા રહ્યો લલચાઇ અંતર વાત ન આણે,
 કાયા રહેવાની નથી અમર કાષ્ઠની તમે ગુણ શા માટે તાણેરે. મુ.
 હરી સમરણ તને આવે નહી આમાં નીત દુઃખ થાય નાણે,
 મંગલા બારીઓ ખેસ બનાયા ઉંચા કરેરે એ લાણેરે. મુ.
 હીચોળા ખાટપર રોજ તું હીચે છે અમલા તથા ઉઠાણે,
 સંસારમાં તું લેછે સાબાસી, વાહ વાહ કરીને વખાણેરે. મુ.

ખત્રીસ બાતની રસોઈ ખનાઈ, ભોજન જમે છે તું બાણે,
કહે અશ્લુદ્ધસ સંતો ખોજ કરીને પુરણ આગવા કસાણેરે. મુ.

ભજન—રાગ ઉપરનો.

મતી તારી ગમ્મ મારીરે મુરખા મતી તારી ગમ્મ મારી,
તેં વાત ન જોઈ વિચારીરે. મુરખા. ટેક.
ગર્થ ભેગો કરી રાખ્યો છે ધરમાં સંપત મેળવી છે સારી,
ધન્યર ભજ્યા વિના શી રીતે ઉગરશે હીમત બેસસો હારી. મુ.
રોજ વીધયમાં વળગી રહ્યો છે પુરણ જોવતી છે તહારી,
સંત સમાગમ કરીને સોધો, તો કરશે સદા સુખકારીરે. મુ.
કુડ કપટને દુર કરીને, વ્રતીઓ રાખને વારી,
દુર આતમા થશે આ દેહથી તે વખત સાથ ન તારીરે. મુ.
શાશ્વ પુરૂષ તમે સમજીને લેજો બય મોતનો છે ભારી,
કહે અશ્લુદ્ધસ સત નામને સંભારે ખીજી તરવાની નથી ખારીરે. મુ.

ગરખી-ભજન-ઉપરનો રાગ.

લેને ભગતીનો લાવરે જીવડા લેને ભગતીનો લાવ,
દયા રાખીને ખેલને દાવરે. જીવડા. ટેક.
શીષય વ્રતીને રાખો વારી, સત રાખી મન સમજાવ,
આ અવતાર મહા ઉત્તમ આયો તેમાં ગુણ હરીના તુ ગાવરે. જ.
હર વખત તું સમર હરને રાખ ભગતીપર ભાવ,
અંતર ચોખુ કરીલે ઉરમાં આ અવતાર ન આવેરે જીવડા,
કુસંગને તું દુર કરીને લેહે તું ધણીયી લગાવ.
બેશુધ થઈને પડ્યો છે ખાયલા સતથી મન સમજાવરે, જીવડા.
બયબીતમાં તું રહ્યો છે ભરાઈ પુરણ જ્ઞાનસું પાવ,
સમજણ નથી તને આ શરીરની માટે ખરા સ્વાદક કરી ખાવરે. જીવડા.

મનને તારા સમજાવવા માટે બોધ સંત બનાવ,
કહે અસ્લુદાસ સંતો કર જોડીને ધરમ દયાપર ધાવરે. જીવડા-

ભજન—રાગ ઉપરનો.

રે આતમા કેવી રીતેરે જણાય જ્યારે જ્ઞાન બરાબર થાય, રે આતમા.
હે પુરક કુંભક ને રેચક જણો સુનમાં શ્રી સાહે રાય,
ખટ ચક્રને છેદીને જાય ત્યારે આતમા રૂપ પરખાયરે. ૨.

દાદસ માત્રા પુરન દરસે સુનમાં લઈ સમાય,
ત્રીકુટીમાં ધ્યાન લગાવે ત્યારે રંગપર રંગ દેખાયરે. ૨.

પુરકમાં જુઓ ઓહંગ ચલાઈ કુંભકમાં બંધ કરાય,
કુંભક ધરમાં શરીર ન મમજે રેચક સોહંગ ચલાયરે. ૨.

એ આતમાનુ રૂપ નહી દરશે તેજમાં તેજ મીલાય,
એ તેજના દર્શન કરીલે આગળ શેરી ન જવાયરે. ૨.

સતગુરૂ મીલે ત્યારે જ્ઞાન બતાવે આગળ તે લઈ જાય,
અસ્લુદાસ સતગુરૂ પ્રતાપે ધ્યાનનો લક્ષ બતાવરે. ૨.

ભજન.

આતો ઉત્તમ આયો અવતારરે તેમાં બજીએ મુખ કીરતારરે,
સુરતા રાખો સ્વામશું. એ ટેક.

પારસમણીના સંગથી લોહુ સરસ કંચન બની જાય,
તેમ નુમરાને જો ગુરૂ મળે તે તો તરતજ જ્ઞાની થાયરે. સુ.

કઠીણુ લોહુ છે કાંમુરે લવારી તેનો તપાય,
ભાત્તી અગની ભેગાં મળે પેલુ લોહુ પાણી બની જાયરે. સુ.

અંતર કઠીન અજ્ઞાન છેરે લવારી ગુરૂરે ગણાય.
ભાત્તી અગની જ્ઞાન છે નીરમલ અંતર કરાયરે. સુ.

પુરાજને જળની પ્રીત છે પુરો જળની સાથે રહાય,
બહાર નીકળે જો બાપડો તેનો તરત જીવડો જાયરે. સુ.

પુરાના જેવી પ્રીત કરોરે ખ્યાન ધણીથી લગાય,
દાસ અલ્લુ એમ દાખવે પ્રીતીથી પ્રભુને મળાયરે.

સુ.

થાળ—ભજન.

સાહેબ ધણી આવો તારા સંતોને બોલાવો,
પ્રસાદ પ્રેમથી પાવેરે. સાહેબ ધણી.

ભાત કર્યો છે બારી સીરો રોટલી છે સારી,
તૃપા મુજને છે તારીરે. સાહેબ.

સુખકુ માંય છે સાડ પાવન કરો આંગણુ માડ,
દર્શન પામુ હું તમારે. સાહેબ.

જમદગ દાદમ જેવાં માંલિ કેળાં મુકયાં કેવારે,
માંલિ મુકયાં મગદળ મેવારે. સાહેબ.

માંલિ ધુપ ધુંવાડા ધારી તમે લજ્જા રાખો મારી;
સત નામની શોભા સારીરે. સાહેબ.

ગુરૂ તમે મારા છો જ્ઞાની તારી કુદરત નથી છાંની,
તમે રાખો સતની બાનીરે. સાહેબ.

તેત્રીસ શાક માંલિ તૈયાર જમવા આવો થાય છે વાર,
તમ દેખી આવે પ્યારરે. સાહેબ.

બત્રીસ ભોજન છે નીર વહાલા આવોને વીર,
ખવરાવુ તમને ખીરરે. સાહેબ.

સેજ બીજાવુ સારી આપુ હું પાન સોપારી,
અલ્લુનાસ બડસો બારીરે. સાહેબ.

ભજન.

હરીજન મારા હોરો રે, સંતો તમે સાંનમરિય;
તથી તારૂ દેહનુ થાશે કલ્યાણુ.

હરીજન.

હરીજન મારા સંત હીરા તણી હાટડીરેજી,
 ઝવેરી છે ગુરૂ દીનદયાળ. હરીજન.

હરીજન મારા દરીયાતણી લેહેર છેરેજી,
 ગુરૂ મારા દરીયાતણા ઝાઝ. હરીજન.

હરીજન મારા ભજન થતાં હોય ત્યાં જઈ મળોરેજી.
 ટાળો તમે દેહતણો અભીમાન. હરીજન.

હરીજન તમે સંસારનારે મેમાન છોરેજી,
 તેથી તમે ઘટડામાં મેળવો જ્ઞાન. હરીજન.

હરીજનમાં એક ગુણુરંત જ્ઞાતી સંત છેરેજી,
 સંતો થકી ઉતરવા ભવપાર. હરીજન.

ગુરૂ પ્રતાપેરે અલ્લુદાસ બોલીયારેજી,
 હોજો હોજો સત લોકમેં વાસ. હરીજન.

ભજન.

માથે કાળ ઝપાટા કરે, સાહેબનુ સમરણુ કરી લે અરે.
 સમરણુ કર તુ સત સાહેબનું, ભવ સાગર તુ તરે;
 સમરણુ કરતાં સમજે નહીં તો, લક્ષ ચોરાસી કરે. સાહે.

સમરણુ કરતાં સુખ ન આવે, હયડે મનના હરે;
 કામ ક્રોધ શોક લોભ મોહ ને, મદ માયા પરહરે. સાહે.

કાળ તો કાઢને નવ મુકે, નહીં ગામ કે રણે;
 પોલાદની કાઠીમાં પેસે, પણ આખર છોડીને મરે. સાહે.

સાહેબનું જે સમરણુ કરે, તે ધન માલ છે ખરે;
 ધન માલ સાહેબને ધારી, વહાલા નામથી વરે. સાહે.

કાળ તો બાધ કેવો આવે જેમ, ચાર જનાવર ચરે;
 ખરા નીરનુ માછલકુ જેમ, મીઠા નીરમાં મરે. સાહે.

કાળની હકીકત કેવી, પીપળ પાનજ ગરે;

અશ્વલ્લસ સત ગરૂ પ્રતાપે, સત નામસે તરે.

સાહે.

ભજન.

પાકુ હું પોકારે દોને દર્શનીયાં, દોને દરસનીયાં. દોને.
 અનેક ભગતોનાં કામ આદર્યો જે દી, પુરણ કર્યા ત્યાં પોતેરે હોજી;
 સંકટ વખતે ઘણી સાલજ કીધી, જળહળ દર્શન દીધું જોતેરે. દોને.
 મીરાંઆઇનાં ઝેર પીવાને માટે, વેહેલા આવ્યાતા જાડે વારી હોજી;
 ધનાભગતની ખેતી સુધારી, મેહેર કરીતી મોરારી રે. દોને.
 નરસીંહમેહેતાએ જે દી તપ આદર્યોરેત્યારે, સાતેદીવસેભુખભાગીરેહોજી;
 આઠમે દીવસે દર્શન દીધું, જાહેર આવી મળ્યા જાગીરે. દોને.
 નામદેવની છાપરી છાયા પછી, ભાવી વીદુર ઘેર ભાજીરે હોજી;
 એઠાં સવરીનાં ખોર ખાખાં, હૃદયમાં થયા તમે રાજીરે. દોને.
 પીપા ભગતને દુખ પડીયાં, સીતા નારી હતાં સાથેરે હોજી;
 પઠાણે આવી જે દી સીતા પડાયાં, હરી છોડાયાં તમે હાથેરે. દોને.
 સુરદાસ ઉપર સાલજ કીધી, અંતરીક્ષથી દુધ ભાત આપીયુંરે હોજી;
 આંખો ફેડીને બન્યા આંધળા, કાસી આવી દુખ કાપ્યુંરે. દોને.
 તુલસીદાસનો માલ રાખવા, પોલીસ થઇ બર્યો પેરોરે હોજી;
 ચોર આવી ગયા ચાલતા, કામ કર્યા ભગતો કરારે. દોને.
 રોહીદાસ ઉપર બ્રાહ્મણ રૂઠયા જે દી, ખોળામાં આવી બેઠા ખાસારે હોજી;
 બરી સભામાં બ્રાહ્મણ પાડયા બડીયાંણા, કીયા રોહીદાસ ઘેર વાસારે. દો.
 બહુ બહુ વાતો શું હું બતાવું, કંઈ કંઈ કર્યા તમે કામરે હોજી;
 અનેક ભગતોને આપે ઉગાર્યા, શુંરે બતાવું મારા સ્વામરે. દોને.
 આ વખતે વહાલા જલદી આવો, પુરણ કામ મમ પાસેરે હોજી;

કીરતાર આવી માઈ કામજ કરજો, દેખી કેહેછે તારો દાસરે દાને.
આ વખતે વહાલા ન આવો તો, લોકમાં જાસે તારી લાજરે હોજ.
સતદાસ અલ્લુદાસ કેહેછે, કરોને દાસનું કાજરે. દાને.

ભજન.

ચાલો સંતો સાહેબ ગુણ ગાઇએરે,
સંતો ચરણ જઈ સીસ નમાઇએરે ચાલો. ટેક.
આરે માયા બેઇ તે ફસાણા માટે, સતશબ્દ સોહાવીએરે. ચાલો.
દેહ અંતરના મેત્ર કાઢી, નીરમલ શુદ્ધબુદ્ધી કરાવીએરે. ચાલો.
સંત ચરણમાં ઝીણા થઇને, મહા પ્રસાદ આપણુ પાઇએરે. ચાલો.
ગુણ તો પ્યારા સાહેબના ગાઇને, સંત ચરણ સીસ નમાઇએરે. ચાલો.
કાયા આતમનું કલ્યાણ કરવા, ગુરુ દ્વાર આપણુ જાઇએરે. ચાલો.
પુરન નરતન દેહ પાઇને, કરો કાંઈ ગુરુ નામ કમાઇએરે. ચાલો.
સંત હરીજન ભેગા થઇને, સાહેબ શબ્દ મુખ લાઇએરે. ચાલો.
હરી ગુરુના સતસંગ સાચો, શબ્દ લઈ ઘટમાં સમાઇએરે. ચાલો.
દયા કરી સંત દર્શન દેશે તો, આનંદ કરી ઘેર આવીએએરે. ચાલો.
ગુરુ ચરણથી અલ્લુદાસ કેહેછે, સંતોના દાસ કહાઇએરે. ચાલો.

ભજન.

હરીને સોધો હામ, હરીજનો હરીને સોધો હામ;
ભજો સાહેબ નામ. હરીજનો હરીને સોધો હામ—ટેક.
આરે સંસારમાં ભગતી સાચી, નીરખો હરી ભગવાન. હરી.
માયા કાયા કેવળ ખોટી, સાચા સમરો સ્વામિ. હરી.
ફાગટ અજ્ઞાનમાં ફરેછે કુલી, દેખ્યુ નહી દેહ ધામ. હરી.
સંત સાધુની સેવા સાચી, તેથી થાય કાયાનું કામ. હરી.

પુરુષાર્થ કરવું પડ્યું, તનથી સમજો તમામ. હરી.
 મેહેલ ઝરખાને મોટા મંદીર, બાંધ્યા રહે ધરને ધામ. હરી.
 અલ્પુદાસ સંત આનંદ આપે, ભગતી છે જોમ મીઠું જામ. હરી.

ભજન.

આલ્હો છે મનુષ્ય અવતારે,
 સાહેબજી અમને આલ્હો મનુષ્ય અવતારજી;
 ભજન થકી તરી જાઓ ભવપારે. સાહે. એ ટેક.
 આરે અવતારમાં ભગતી ન થાશે તો, જાશે નર્કના દ્વારે. સાહે.
 ભ્રમણા આવરણ નાંખો ભાગી, આનંદ કરો નામથી અપારે. સા.
 જ્ઞાન વગર તું ગોથા મારેછે, ચક્ષુ કુટ્યા છે તારા ચારે. સાહે.
 આરે અવતાર મહા દુઝલ મોટો, રાખો ધણીયા તારે. સાહે.
 પસુ પંખીના આરે અવતારમાં, ભજન થાય તે વારે. સાહે.
 હરીનું નામ તમે હેતથી સમરો, તેથી સમજશે સર્વ સારે. સાહે.
 આ અવતારને ઉત્તમ માની, રોડ શ્રી કીરતારે. સાહે.
 વીષય આવરણમાં વળગી રહેશે, તો ખાશે તમે જમનો મારે. સાહે.
 ગુરૂ પ્રતાપે અલ્પુદાસ બોલ્યા, ભજન થકી ઊતર પારે. સાહે.

ધોળ—પદ સંગ્રહ.

સંતો જ્ઞાની શાન્તી રાખો સદાયરે,
 સત સંગતથી કુણ્હી નાશી જાયરે. સંતો.
 આખો તમને મનુષ્યાજન્મ અવતારે,
 ભજન સંગથી તરવાનુ ભવપારે. સંતો.
 માનુસ જન્મ વારંમવાર ન મળશેરે,
 પ્રેમ ભગતીથી આવરણ વીષય ટળશેરે. સંતો.
 આ અવસરથી મળશે ભગતીનો મેંભાયરે,

જોતાં જોતાં આયુષ્ય ચાલ્યું જાયરે. સંતો.
 બાળપણમાં આતમશુદ્ધી ન આવીરે,
 ખેલ રમતમાં વરસ દીધાં ગમાવીરે. સંતો.
 જવાનપણમાં જીવતી હરીની ના જોધરે,
 મોહ માયા ધનમાં રહ્યો તું મોહીરે. સંતો.
 આયો હવે પ્રથા અવસ્થાનો આરોરે,
 સમજ્યા વિના એળે ગયો જનમારોરે. સંતો.
 બાઈ મારા ભાવે ભળે ભગવાનરે,
 અલ્પદાસ સત્ય બતાવે જ્ઞાનરે. સંતો.

ભજન.

નામ છે નીરધાર બાઈઓ, નામ છે નીરધાર,
 આપણુ ભજીએ વારંમવાર. બાઈઓ. ટેક.
 નામ જેણે નરખીયું, તે ઉતરીયા ભવપાર. બાઈઓ.
 નામથી નારદ તરીયા, સનકાદીક કુમારજી;
 નામથી ગોપીચંદણ પીપા સીતા નાર. બાઈઓ.
 સત નામ જેને સમરીયું, તેમાં રહ્યો સર્વ સાર બાઈઓ;
 નામ કારણુ હરીશ્ચંદ્ર, સાથે સુલોચના નાર. બાઈઓ.
 નામ કારણુ ભક્ત વિભીક્ષણુ, દુખ વેડ્યુ અપારજી;
 નામ કારણુ અખો ધનો, મીરાં ને રોહીદાસ. બાઈઓ.
 નામની ટેક રાખવા ધર્યો, નરસી રૂપ અવતારજી;
 પ્રહ્લાદની પત રાખવા આયા, વહાલો તે કીરતાર. બાઈઓ.
 નામની પત રાખવા ધર્યો, જાદવ કુળ અવતારજી;
 અલ્પદાસ નામ આશરે, સાહેબ નામ સૌ સાર. બાઈઓ.

ભજન—ગજલ.

છોડદે નાહક છેલાઇ, અભિમાન છોડ દે ભાઇ;
 દોજકસે તુજકો છોડાયા, અખતુ દુનીયામે આયા.
 આયકે ક્યા તુને કીયા, નામ એક સત ના લીઆ;
 ફસા તુ માયાકી ફાંસી, ગાયા નહી અકળ અવિનાસી.
 માયા તેરી કામ ન આવે, છોડકે એકલા જાવે;
 સંગ તેરે પ્યારા નહી પ્યારી, દેહ તેરી દેશગે ડારી.
 આવે નહી ઘોડા ઓર ગાડી, આવે નહી કહુકી જોડી;
 નીકાલે વાલકી વીંટી, રહેંગે ચાર દીન પીટી.
 નીકલ ગયા દંમ નહી નામા, શીર તેરો હોવે નહી કામા.
 પોચાને સખ સગે આવે, રોષકે પીછે વલ જાવે;
 રોષકર ખાના કર જાવે, શીર તુ યાદ નહી આવે.
 કરો કુછખ ખાખત ભાઇ, રહોગે સુખ વહા જાઇ;
 ધ્યાખત કરી દ્યો યારો, અલ્લુદાસ સમર જગ પ્યારો.

ગજલ.

મુરખ તું સમજ મન મેરા, ખુદા ખીન કોઇ નહીં તેરા;
 ભટકતા કયું અરે જેરી, કામ તેરે સીરપર વેરી.
 એસા તું કાલહી ખાવે, ખુદા ખીન કોન છોડાવે;
 દેવી ઓર દેવકી પુજા, જાનુ નહીં એક ખીના દુજા.
 ખુદાના નેકહા હએ તુજકો, સમરજ સંસારમે મુજકો;
 બીસેકો ભુલ તુ જાતા, ચોરાસી જાકે પસ્તાતા.
 અરે દીલ દામમે દોડે, ખુદાસે તાર ના જોડે;
 ખુદાસે જાગ્યા મારા, સમજ એ ઉત્તમ અવતારા.
 અરે નર કર કુચ મુડી, પડે નહીં નર્કકી કુંડી;
 કીયા હએ દેહકી ક્યા, ઉસીમે આતમા દમ સયા.

હસીસે માલીક પીછાણે, સમજ કર ખુદાકો જાણે;
 ઇઆબત કરો કરાવો, મોરારા દીલકી તુમ પાવો.
 મહુમદ સતહી માનો, ઇઆબત કરકે પેંછાનો;
 ખેડા બુડતા તારે, સમજે સત મહુમદ ખ્યારે.
 મોમીન દીલ કર તેરા, મીઝેગા જીનતમેં ડેરા;
 આખર કામ ઓ આવે, ઇઆબત આખર છોડાવે;
 મહુમદ પીર હએ મેરા, આસક નામકા તેરા.
 કરદી નામ બાદસાઇ, શીરે દુનીયામેં દુવાઇ;
 ગુલામ એક આસક ગાવે, અહ્લુ એક આપકા ચહાવે.

ભજન.

અદભુત ખેલ અપાર, ગુરૂકો અદભુત ખેલ અપાર;
 પામે વીરક્ષા પાર. ગુરૂકો. ટેક.
 ગુરૂ ગીઝે જળ પુરા જ્ઞાની, દરસાવે દેદાર;
 સીસ બને જળ સીરકે સાટે, સમજે ગુરૂકા સાર. ગુરૂકો.
 રોજ ગુરૂસે પ્રીતહી રખના, સમજ સતસંગ સાર;
 ગુરૂકો બચન સતહી હરના, શબ્દના લે ગમાર. ગુરૂકો.
 પાપકર્મ ગુરૂ ચરણમેં જાતે, તરત હોત નીસતાર;
 સતગુરૂકી સેવન કરતાં, ખુલ જાય જ્ઞાન દ્વાર. ગુરૂકો.
 ગુરૂ ચરણમેં મોક્ષ ગતી હએ, ગુરૂકો બડો આધાર;
 દામોદરદાસના સીસ્ય કેકે, અહ્લુદાસ આવાર. ગુરૂકો.

ભજન.

ચોરાસી જનમમાં કહ્યું ન હોવે, આયા મનુષ્યકા વારા હોજ;
 આયો જનમ તેરા બીગાડ ન દેના, એમાં તુહી તન બજતારા સંતો.
 આયો જનમ તેરા શીર ન આવે, રટો રટો રણુંહારા હોજ;

નાદ શુદ્ધી કાયા બની તેમાં, તુહી મુખ બજતારા હોજી; મેરે.
 તુહી મુખ જો સત તન જાણે, હિતર જય લવપારા.
 આરે કાયામાં સાત સમુદ્ર, તેમાં જો મીઠા ને પાંચ ખારા હોજી;
 આરે કાયામાં સવા હાથ કુવા, ત્રીકુટી મેંલમાંય ન્યારા. મેરે.
 ખરે એકતારો કાયામાંય ખખડે, મંજરા વાગે અનજારા હોજી;
 આરે કાયામાં અનગડ દેવ હએ, માંય સીધુ માંય આરા. મેરે.
 આરે કાયામાં સત્વ દેવ હએ, હએ માંય તારણહારા હોજી;
 ગુરૂ પ્રતાપ અલ્લુદાસ કેછે, મરજવા કાષ જાણનારા. મેરે.

ભજન.

સાહેબ તમે સમયા કરો, તમકો રોક સકે નહીં કોઈ. સાહે.
 પુજા પાત્રીકા નહીં કામ હએ, નહીં ચહીએ માલા માલી;
 તીલક છાપકા નહીં કામ હએ, નહીં ચહીએ ચંદન કે લાલી. સાહેબ.
 નહીએ ચહીએ રસ્તા નહીએ પંથા, નહીં હોના શાસ્ત્ર વેદા;
 અંતર અપના દેખ્યા નહીં, જ્યાં સુધી બીતર ન છેદા. સાહેબ.
 નહીં હોના નાના નહીં હોના ઘોના, નહીં હોના પુસ્તક પારા;
 એક નીરંતર સાહેબજીને, જાને સૌ સકલ સંસારા. સાહેબ.
 નહીં હોના નાત નહીં હોના જાત, નહીં હોના ધન કે વન;
 સત રખો અંતરહીં સાચા, રખે શુદ્ધ હમ મન. સાહેબ.
 પ્રેમભાવ આર ભગતી હોના, રખતે સંતકી ટેલ;
 અલ્લુદાસજી અંતર કેછે, નહીં હએ મનમેં મેલ. સાહેબ.

ભજન.

ભાવે ભજે ભગવાન, સંતો કેછે નીતી રાખો શુદ્ધ જન. સંતો.
 અંતસકરણથી સત તમે આણો, સતગુરૂની લોને સાન. સંતો.

વીધય વરતીને રાખો વાળી, કાઢી નાખો અભિમાન.	સંતો.
સ્વાદ ઈંદ્રીના ના કરો સાથે, અઠાવી દોને અગનાન.	સંતો.
માયા મુડી તમે જ્ઞાનની મેળવો, રાખો ગટકામાં જ્ઞાન.	સંતો.
ભજન કરવાથી ભાગે ભ્રમણા, મુકોને માન અપમાન.	સંતો.
મન ભાવથી તમે ભગતી કરોને, ધરો શ્વાસા માર્ધિ ધ્યાન.	સંતો.
જગદીશ્વરની જુગતી જાણો, અદ્વુદાસ પાડે પેંછાન.	સંતો.

ભજન.

બાવો અલક બોલેરે, ભેદ તેનો રહ્યો છે ભારી;	
એના ભેદને જો સમજેરે, સો બાવા પર બલીહારી.	બાવો.
આટો લેવા આથડે, ઘેર ઘેર ભટકાય;	
અલક સમજો નહી, બાવો તે ન કેવાય;	
એવા બાવા તો બહુ છેરે, ભેદ વિના ભટકે ભારી;	
એમ સમજુ અને સંધ થઈરે, એ ચાર રાખે નારી.	બાવો.
બાવા માટે બાબરી ફગ ફગ દરતી જાય,	
ટોકળા બાધે ટળટળતા અલક જપતો જાય;	
બોલાયો ન બોલેરે જુગતી રાખે ગીની જારી,	
એમ ફટલો લોટ આયોરે ધ્યાનમાં તે રાખે ધારી.	બાવો.
વસ્તી ફરી બાવો મંદીર જાવે, બોલાવે બાવાનાં બાળ,	
બાવા દેખી જમવા ખુમ પાડે, જમવા બેસે તતકાળ;	
એવા ગણા બાવા મેં જોયારે બાવડી તો ગતી છે ન્યારી.	બાવો.
એમ સત શબ્દને સમજેરે, સો બાવા પર બલીહારી.	બાવો.
અલક મનને ઝોળખી, ભગવાં રાખે ભાષ,	
વરતી પોતાની વસ કરે, એ નર બાવા કેવાષ.	બાવો.

એને બોલેરે સદા રહે આનંદકારી,
એમ અલ્પદાસ કેછે રે, જ્ઞાન ગુરુ સુખકારી.

આવો.

ભજન ધોળ.

જગતમાં મુરતીની પુજા જોઈ વિચારી જો જોને,
કેવાં સારાં મંદીર કરીને મુરતી ધરાવે માંય જોને;
વાળાં સાથે કેવાં વગાડે તેમાં સાહજનાંય જોને,
મળતીઆ પાસે ઘી મંગાવે તળે રસોઈ તાજી જોને.
આરતી બે વખત ઉતારે રમી જમી રહે રાજી જો,
પરોડીએ તો મેલે પાણી તીલક રાખે તાણી જોને;
અરે રામ કહી ઘેર આથડે છે જુગતી ખરી નવ જાણી જોને,
આટો વસ્તીથી લઈ આવે ગાંઠે કરે છે મર્થ જોને.
અરે એલા પૈસા ના ચઢીએ આવેગા કયા એ અર્થ જોને,
જકતમાં તો એમ જણાવે પુરણ પૈસા પાસ જોને;
ત્યાગીપણું તન પર બતાવે દેખાડે પદમીદાસ જોને.
મીસ્ટાનના તો ગોળા બનાઈ મુરતી આગળ મુકે જોને,
ઠાકોરજીનું નામજ ઠાલી એલો પ્રસાદ ન ચુકે જોને,
માળા ઘાલે તે નહી મળતાં રૂદય તો નહી રંગા જોને;
અલ્પદાસ શીખામણુ આણો રહો સત કે સંગા જોને.

ભજન.

માયું શીદ કુટેરે આતમ જ્ઞાન એમ ના આવે,
મેલ કાઢો મનનારે ગુરુ ગમ ત્યારે પાવે;
અંત સ્મરણથી ઓળખી, તંતુ જેવા થાય;
ગુરુને ગોવિંદ ગણે, પ્રભુ ત્યારે પરભાય.
એમ ગુરુ હોય સાચારે, આળનો રંગ ચઢાવો;

માયુ

એવા ગુરૂ સરણે જાવું રે, ગુરૂ ગોવિંદ પરખાવે. એમ.

ચતુર ગુરૂના ચેલા થઇએ, દુષ્ટથી રહીએ દુર;
પરમારથની રહી પાસે, રહીએ ગુરૂની હજુર.

એમ જ્ઞાન ગુરૂ જેવારે, અંતરથી તો ઘેર આવે;

એમ સેવકનું સુધારે રે, મોક્ષ આતમ કરાવે. એમ.

મોટા દેખી મોહીએ નહી, ન્યારે દેખીએ જ્ઞાન;
એવા ગુરૂ કરીએ આપણે, સતકી બતાવે સાન.

એવા નીરય ગુરૂ કરવારે, ગયાં જ્ઞાન પાછાં વાળે;

એમ અજ્ઞાનને હઠાવીરે, ત્રીવીધીના તાપ ટાળે. એમ.

વળી ગુરૂ લોકી શીખ્ય લાલચું, પડે નકંડકી ખાણ.

ચોરાશી જઇનેચીન્તા કરે, પછી કરે છે તાંણાં તાણ.

એવા ગુરૂ શરણુ નવ જાવું રે, નકંડમાં તે લઇ જાવે;

એવા નુગરાથી ન્યારારે, જેમ ખીના ભુખ કેમ જાવે. એમ,

જ્ઞાન વિનાનો આંધળો, દુષ્ટ તે કેવાય;

અજ્ઞાનના અંધારાથી સાહુખ ક્યાંથી સમરાય.

એમ જ્ઞાન ગુરૂ શરણેરે, અલ્પદાસ ગુણ ગાવે;

એવો આશરો ગુરૂ આપનોરે, જેમ મછી પ્રીત જગ ચઢાવે. એમ.

ભજન.

પ્રથમ પહેલા સમરીએ, ગુરૂ આદમાયા સરસ્વતી;

ગુરૂ વિદ્યા તણે ઉપદેશ, આલેા ગુરૂ દાતા ગણપતી.

શિવ પદની શુદ્ધ નથી, નર જીવ પદ જાણુ જીવે;

ઈંદ્રી શરૂ થઇને, વીષયના રસના ભોગવે.

પ્રથમ

વાસનામાં વશ થયો, અવગતી તારી એકરે;

આઘ પુરૂષની હોય માયા, લે મ લખ્યા નહી મટે. પ્રથમ.
 અગમગર ઓળખ વિના તારી, નગમ નેકી ક્યા રટે;
 નીજ નામ તંત નીરખ્યા વિના, જમડાની ફાંસી નવ મટે પ્રથમ.
 આરથી મોતીને રામ મળાયા, ઓહીપુરન ભ્રમ હએ;
 દાસ પરશેતમ ચરન સેવે, ઓહી અમારો ધર્મ હએ. પ્રથમ.

ભજન.

સંતો ગુરુ ગોવિંદનું રૂપ મનથી જાણોરે,
 સંતો ગુરુ માને બાપ સત વખાણોરે;
 સંતો ગુરુ આપના એક ગોવિંદ ન્યારારે;
 એક ગુરુ તણું જ્ઞાન ગુરુ કરે અમારારે.
 એક સમે સાધુ સંત ગોવિંદ ગાયેરે,
 પણ જે ભજે પ્રેમની સાથ મોક્ષ થાયરે;
 વળી આતમ જ્ઞાનની વાત મરજવા માણોરે,
 કાઠ સંત પુરૂષનો શીશ જીગતી જાણોરે.
 સંતો આ કાયાની માંય નીંદ્રા વશ લાગેરે,
 પણ ચેતન પુરૂષ એક રાત દીન જાગેરે;
 સંતો આ કાયાની માંય વરસે ધારારે;
 એ તો વરસે બારે માસ નહી રેનારે.
 સંતો આ કાયાની માંય બાજે બાજરે,
 સંતો આ કાયાની માંય દશ દરવાજરે;
 સંતો આ કાયાની માંય ચાર શહેરરે,
 ટીકીટ લે ગુરુ પાસ ત્યાંથી લેરરે.
 સંતો ગાડી ગુરુનું જ્ઞાન ટીકીટ ત્યારેરે,
 સંતો ઓહંગ સોહંગ વહાલો આવે વારેરે;

સંતો સતની ચલાવી સડક સુનમાં જાયરે,
ત્યાં ચડે આતમરસ આનંદ થાયરે.
મધુરા નગરી માંચ જો તીસવાસારે,
ગુર ચરણે સાચી વાત કહે અલ્લુદાસારે.

ચોપાઈ

સતગુરે દયાલ દયાલ તુમ દાતા તુમ માના પીતા તુહી બ્રાતા,
તુમ સત દેવનકા હએ દેવા તન મન ધનથી કરે તુમરી સેવા;
ચરણ કમલ ગુર ચીત દીજો પાઉ પખાણી ચરણામૃત પીજો,
મુગતીકા મારગ સતગુરે સાંધ જટક જટકત મીલત નહી કાંધ.
જો મન સ્થીર કરી સંત સેવે માન બડાઇ મુકી દેવે,
એ સખ મોક્ષ માર્ગકા મર્મ સંત સેવનમેં રહયો સર્વ ધર્મ;
જોસો આતમ અપનો જાણી પુરન સખગટ લેવે સાણી,
સતગુરે શબ્દ બરાબર જાને ગટ ગટમે સાહેબ કર માને.
ગટ ગટ સતગુરે રહે એ સ્વામી શીખકા લક્ષણ જાને નિસકામી,
અંતરમે મસે કહે અલ્લુદાસ સતગુરે પ્રતાપશે બયા પ્રકાસા.

ભજન.

સાહેબને સમયાં વિનારે, સ્વારથ નથી સરનારો;
જાહેર છે જીગમરે, કવો છે પેદા કરનારો.
અનુભવથી જો ઓળખે, મોટું મળશે માન;
પ્રેમવડે જો પારખી, ધરે એક મન ધ્યાન.
સાણા લેજો સાથેરે, હરી છે દુઃખ હરનારો. સાહેબને.
મોહમાયા ને વળી મમતા, હરીને ખેઠા કામ;
અંતરમાં ન જાણ્યો આતમા કર્યું કબાજીનું કામ;

અધર મન ઉચરેરે, ફેગટ છે ખાલી ફરનારો. સાહેબને.
 ખરી વાતની રાખો ખોજના, ટળે ત્રીવીધી તાપ;
 કાલુ કહે દાસ જાંણી કીયા કરી, ઉગારી લેજો આપ.
 વીકટ વેળા વરમીરે, દેખી જમડા ડરનારો. સાહેબને.

ભજન.

માયામાં ક્યા નર મોહ્યારે, જન્મ ધરી માયામાં ક્યા નર મોહ્યા;
 સત સંગતકી ખાત ન સમજ્યો, ખાલી દેહ તેં ખોયોરે. જન્મ.
 લોભ લાલચમાં રહ્યો લલચાઇ, સેજ પલંગપર સોયા;
 જન્મ ધરી હરીકા નામ લીચ્યો નહી, હરદે મનકા મેલ ન ધોયારે.
 જન્મ ધરી કાલુ કહે મંદા સુખ ન સમરો, દુખ પડે શીર રોયારે.

ભજન.

સાહેબનુ નામ સાચુરે, નજરમાં તારી કેમ ન આવે;
 ભજન વિના ભુંડારે ભોજન તને કેમ ભાવે. સાહેબનું.
 મોહ જાગની જુડી માયા, કદી ન આવે કામ;
 ભુલ્યો પુલ્યો સીદ ભમે છે, નથી લેતો સાહેબનુ નામ.
 જન્મ એળે જશોરે, પાછળથી પસ્તાવે. સાહેબનું.
 કરોડ રૂપીઆ ભેગા કરીને, ગાંઠે કીધો અર્થ;
 સમજુ થઇને ભુલ્યો શા માટે, આવે નહી કશો અર્થ;
 પરખો હીરો પોતેરે, જન્મ તારો એળે જાવે. સાહેબનું.
 માત પીતાને કટુ અકબીલો, ભ્રમણા જુડી બાઇ;
 અંતકાળ કોઈ કામ ન આવે, સ્વારથની સગાઇ.
 કાલુરામ કેછે રે, અવસર આવો શીર ન આવે. સાહેબનું.

સાખી—અલ્લુદાસની.

ગુરૂ સંતનકી સેવના, ગુરૂ દેવનકો દેવ;
 પ્રથમ પહેલા સમરીએ, જય જય સતગુરૂ દેવ.
 દેખત જ્ઞાની દીકરી, દુબ્બ જ્ઞાની ગાય;
 પુરો જ્ઞાની પરજુલો, જે આપે જે તે ખાય.
 નાત જાત નહી દેખના, અલક મુખમે આવે;
 અલ્લુદાસ એમ કહે, ગોવિંદ ગુણુને ગાવે.
 એસા સંતને આદમી, સદા હરી મુખ હોષ;
 અલ્લુદાસ એમ કહે, રોકે ન ઉનકો કોષ.
 માંસ ખાય જે માનવી, દુષ્ટ તે કેવાય;
 અલ્લુ અક્ષર એમ કહે, વૈકુંઠ કયાંથી જાય.
 પરમાંસ જે ખાઇને, હૈયામાં હરખાય;
 જમડા આવે ઝાલવા, પાછળથી પરતાય.
 સારાની સોજતથી, નીરમળ શુદ્ધી થાય;
 અને ખોટાની સોજતથી, ડંગેલી ફેલાય.
 ખીજની જે અસ્ત્રી, માતા તુલ્ય જાણ;
 આયો અવતારકે આવશે, મુરખા મનખો માંણ.
 જેવી સોજત રાખીએ, તેવી શુદ્ધી થાય;
 જેવા કામજ કરીએ, તેમાં તે ગણાય.
 જેસા માણસ હોત હે, તેસા હોના આપ;
 અપના જ્ઞાન સમાધીએ, તો જ્યુ માર ખાત કેસાય.
 તેજસ રૂપી તુ ધણી, અખંડ સ્વરૂપી આપ;
 દાસને આપ ઉગારીએ, ટાળો ત્રીવીધી તાપ.

સસ નામકી સાયખી, લુટી લેના દાવ;
 એ અવસર જો જાયગો, શીર ન આવે દાવ.
 આયા હએ કે આયગા, મુરખ મુઠ ગમાર;
 એ બાજુ જો જાયગી, તો શીર આતે લાગે વાર.
 સાહેબ મેરા તુ ધણી, મેં હું તેરા દાસ;
 અરજ મોરી એતની, સદા રહો રામ પાસ.
 જ્ઞાની કાને જાણવો, સર્વ સમજે સાર;
 સ્વાદ વીષય સમજે નહી, પામે સંત આપાર.
 તું ધાને સો ધુળ હએ, ધણી ધારે સત;
 અપના ધાર્યા નહી હોતહૈ, તો કાયકુ કરત હો મત.
 સત ચરણ હમ સંત હએ, એહી અમારી રીત;
 પુર્વ જન્મસે હમ મીલે, સાહેબસેં હમ પ્રીત.
 રૂદીઆ માંહી રાખવો, પુરન હરીપર પ્રેમ;
 મન વસ્તીને વાળીએ, ઇશ્વર મળશે એમ.
 વિશ્વમાં વ્યાપીક છે, ઇશ્વર પુરણ એક,
 રંક રાજમાં રમી રહ્યો, નીરખો સાહેબ નેક.

ભગતી કરીએ બાંધથી, પુરો દાખી પ્રેમ;
 સોધન રાખો શરીરમાં, ઇશ્વર મળશે એમ.
 મનથી જાણી મહાતમા, શબ્દ ઉચારો સત;
 એકંદર જાણી આતમા, મુકો મનનો મત.
 વિમુખથી છેટે વસો, કરીએ ન કહેત;
 રૂદીઆ માંહ રાખવું, હરીજન ઉપર હેત.
 જુઠી માયા જકતની, મુરખ રહ્યો સીદ મોહ;

વધ થયો આ વાષયથી, ખાલી દેહ તેં ખોષ.
આયો પ્રાણી આતમા, જોતાં જોતાં જાય;
ચતુર નર તમે ચેતજો, પાછળથી પસ્તાય.

ભજન રવી સાહેબનું.

સાહેબ મેરારે સનમુખ રહેનારે લખદીઆ પરવાનારે જ.
નાબી કમળથી પવનજ હિલટો, જઈ ગગન ગઢ ગેરા;
ગઢ ગેરા—ગઢ ગેરા ગઢ ગેરાંરે. સનમુખ રહેનારે.
તરવેણીમાં જઈને તાર મીલાયારે, વહાં તે તપાયા ઠેરાયારે;
ઠેરાયા ઠેરાયા. સનમુખ રહેનારે.
ઈંગલા પીંગલા મુખમણા નાડીરે, તરવેણી તાર મીલાયારે;
મીલાયા મીલાયા. સનમુખ રહેનારે.
આવન જવનકા ગુરૂં ફેરા મીટાઈદોરે, એક પલકમાં કરીદો નવેડારે;
નવેડા નવેડા. સનમુખ રહેનારે.
છે તુજ માઈ સુજત નાહીરે, ગુરૂ વિના ધોર અંધેરાંરે;
અંધેરા અંધેરા અંધેરા. સનમુખ રહેનારે.
આ સંસારીઓ સુપનાની બાજીરે, તેમાં તુ ચેતને સવેરાંરે,
સવેરા સવેરા. સનમુખ રહેનારે.
કહે રવી સાહેબ સતભાણુ પ્રતાપે, છોડ દે સંસારકા જંજોડારે;
જંજોડારે જંજોડારે. સનમુખ રહેનારે.

ભજન.

કાણુ છે ધણીરે તારો કાણુ ધણી,
વહાલા સત નામ ખીના તારો કાણુ છે ધણી;
સ્થુલ સરીરમાં મુએ છે સાચુ,

મહામુરતી માંહી પારસમણી,	વહાલા.
પુરણ પ્રેમથી પુરસારથ પામ્યો,	
તુરત કુંચી પામ્યો તાજાતો તણી.	વહાલા.
પુરણ પ્રીતથી પ્રભુને પરખો,	
કીરતાર છે એતો હીરાકણી.	વહાલા.
સત નામથી મારી સરતા સાચી,	
ગુર પ્રતાપથી લીધી છે ગણી.	વહાલા.
અલ્પદાસ પ્રેમ અંતર એ છે,	
ચીત ઇંદ્રમાં ગુર નાખ્યા ચણી.	વહાલા.

રાજીઓ.

બાષ બળે ભગવાનનેરે, વરતી કરળેને વિચાર;	
સત સમજી તને સાનમાં, વેલા થાઓને કરો વારરે.	સાહેબ.
પ્રેમના પલંગમાં પોઢીએરે, નાખો તનની તળાધરે;	
આનંદ ઓસીકા માંય મુકીએ, સુવો એકદમ આધરે.	સાહેબ.
ચાદર ખીજાવો તમે ચીતનીરે, અકલ કરળેને આણરે;	
મન તણી આંદણી બાંધવી, પાયા ચાર કરો પ્રાણરે.	સાહેબ.
અનુભવષ હોમાય બાલજેરે, જીપળા દયા અને ધર્મરે;	
સત વૈરાગને સુવાડળે, સત પોઢે એક બહારે.	સાહેબ.
મન વિચારના મેદાનમાંરે, સારી ખીજાવો સેજરે;	
જ્ઞાન તણો પવન માંય ઢોળળે, જીગ આવશે એજરે.	
માંય સાંતી તણા ગાલમસુરીઆ મુકવારે, વીવેકનો દીવો કરો વાસરે;	
જ્ઞાની જન કોષ પોઢસે, પલંગ કહે અલ્પદાસરે.	સાહેબ.

ભજન.

બાધણી બેસ બણીરે, વહાલા તારી બાધણી બેસ બણી;
 પાંચ તત્વની બાધણી બનાઈ, જુગતી સાળની જડીરે. વહાલા.
 ત્રણ ગુણ માંય મુક્યા તાંતણા, દયાની ઢાંકડી દડીરે. વહાલા.
 છુટા ભાતના બેસ બનાયા, વણનારે ઠીક વણીરે. વહાલા.
 ચતુર પુરૂષ માંય સુતર ચલાઈ, તરવેણી લગાઈ તડીરે. વહાલા.
 આરે બાધણી બેસ બનાઈ, બંધાયાથી બહાર પડીરે. વહાલા.
 અલ્પદાસ સત બાધણી બોલે, દાયાગઢ બાધણી ગણીરે. વહાલા.

ભજન.

ઓ હંસા હંસ મીલે સુખ હોઈ, વાકા જાત ન જાણે કોઈ. ઓ.
 ઓ ચેલા જાત પુછે મુજ કોઈ, હમતો કયા હોયે શરીરકી માંઈ.
 જલ અગ્ની વાયુ પૃથ્વી, તેજ હિનમેં કોઈ હમ ભાઈ;
 કોન સત તમ રજો હમ કહીએ, કયા તુમ દેયુ બતાઈ. ઓ ચે.
 હાડ ચામ હમ લોહુ કહીએ, અંતે અળગા થાઈ;
 તત્વ કહીએ તો તત્વ ન્યારા, જઈ તત્વમેં સમાઈ. ઓ ચે.
 અંતઃકરણ હમ મન બુદ્ધી ન હોયે ચીત અંકાર મનાઈ;
 રૂપશં શબ્દ રૂપ રસ નહી હોયે, નહી હમ ગંધમેં ગણાઈ. ઓ ચે.
 ખટ ચક્રમેં દેવ હમ નાઈ, નહી હમ શ્વાસા કેવાઈ;
 શ્વાસા રૂપ જો હમહી કહીએ, શ્વાસમેં શ્વાસ સમાઈ. ઓ ચે,
 સ્થુત સુક્ષ્મ કારણ નહી લોયે, નહી કાયા તન કોઈ;
 અલ્પદાસ સતગુરુ જાકે ચરણે, ચેતન જાત રહાઈ. ઓ ચે.

ભજન.

કર સતકી સવાઈ, કયું ભટકતા હોયે ભાઈ;

સંમ કહુ આઈ.

કયું ભટકતા.

કેતાહે મેરા મેરા, પણ કછુ નાહી તેરા;
 ફેગટ ખાતા તુ ફેરા, લે નામ કુગવાઇ. કયું ભટકતા.
 તુજે આતમજ્ઞાન ન આયા, ગુણ સતકે ન ગાયા;
 તુતો જુઝ બરમાયા, સત નામ મુખ ન આઇ. કયું બરમાયા.
 સત નામ મુખ ન આઇ. કયું.
 કેતાકે માલ મેરા, હૈયામેં રહ્યા અંધેરા?
 શીરતા ચોરાસી ફેરા, સત નામ સીર નમાઇ. કયું.
 તીરથ દર્શનકુ જતા, વહાં નહીં કછુ પાતા;
 ફેરે ફેગટ તુ ખાતાં, અણુ નામ લે તુ ગાઇ. કયું.
 ગુણ સાહેબ કે તું ગાવે, તુજે વહાંહી એ છોડાવે;
 તેરા આવ ગવન મીટ જાવે, કર ભગતીકી બલાઇ. કયું.
 આતમકો નહીં જના, નહીં રખ્યા ગુરકા ખાના;
 ખાતેહો અમ્મ્યા ખાના, રહા માલમેં મરાઇ. કયું.
 કહેતાહે મેં હું જ્ઞાની, સત ખાતકુ ન જની;
 નહીં કછુ જ્ઞાનકી નીસાંની, એસા તુ હએ મુરખાઇ. કયું.
 એક સતગુર મેરા, મીટ ગયા ચોરાસી ફેરા;
 આનંદગર હએ મેરા, અલ્લુ સતકુ ન માઇ. કયું.

સૂચના.

અમારી તરફથી હાલમાં નીચે લખેલાં પુસ્તકો છપાઃ
બહાર પડ્યાં છે.

૧ સતસંગ ઉપદેશ.

૨ અથ શ્રી સત્ય ઉપદેશ.

અને “ ઉત્તમ બોધ પ્રકાશ ” હાલ છપાય છે તે
અગાઉથી નામ નોંધાવી આજુક થઈ ધર્મના કામમાં મ-
દદ કરશે.

દરેક ચોપડીની કીંમત ઉપરાંત પોષ્ટ ખર્ચ ગુદું લેવાશે.
પુસ્તક મળવાનું ડેકાણું.

અલુહાસ ગુરુ હા!મોહરહાસ.

મુ. કોલવડા.

તા. વિજાપુર.

પોષ્ટ ગેરીતા.

